

L'ex-vice-president manté tot el poder andalús

Alfonso Guerra, ¿alcalde de Sevilla?

La dimissió d'Alfonso Guerra no ha provocat a Andalusia més que la constatació que el guerrisme continuarà i la possibilitat, remota però possibilitat, que l'ex-vice-president ocupe l'alcaldia de Sevilla.

La ràdio va donar la important notícia i la plàcida tarda es va esquinçar com el vel del temple. La dimissió d'Alfonso Guerra com a vice-president del govern aconseguí esborrar per un dia els titulars de la crisi del Golf, un fet notable fins el punt de provocar una reflexió del poc que pot la societat front a l'estat, on una dimissió és capaç de fer oblidar que s'estava en portes d'una guerra que ja és real.

Hi ha dimissions i dimissions, però la d'Alfonso Guerra ha estat *la dimissió*, així, en genèric, especialment per a Sevilla, perquè a aquesta ciutat la popularitat del ja ex-vice-president és superior que en cap altre lloc i perquè, si existeix el *guerrisme*, hi va nàixer clarament.

Sevilla, una part de Sevilla, pot absoldre'l dels pecats del seu germà Juan i són sevillans els seus enemics més aferrissats: Alejandro Rojas-Marcos i Soledad Becerri. Sevilla és una ciutat acostumada que els escàndols de família esdevinguin qüestions d'estat i isquen als teletotals, per això es pot dir que Sevilla és l'únic lloc on Alfonso, el desè germà dels Guerra, del barri de Sant Bernat, no se sent derribat.

PRUDÈNCIA

Un estremiment va recórrer l'espina del Partit Socialista Andalusí quan es va saber la notícia, i a més de quatre no els arribava encara la camisa al cos quan el vice-president s'assegué en una cadira oficial. La sensibilitat guerrista dominant en el partit en l'actualitat va frenar les llengües i va limitar les declaracions dels dirigents a la "comprensió de la seua decisió personal", "aportació inapreciable al país", etc., i no van dir que començaven a notar que el sol es movia sota els seus peus.

El *borbollisme* ha estat apagat fins ara, però el dia de la dimissió, *Pepote* Rodrí-

guez de la Borbolla va declarar que "s'obri una nova etapa en la política espanyola i en la política dels socialistes". Significatiu i amb missatge entre línies.

D'un altre costat, els personatges de l'oposició política del sud es manifesten contents per la dimissió i la consideren un èxit propi. Alejandro Rojas-Marcos diu "Va perdre l'oportunitat de dimitir amb dignitat fa un any, quan va preferir mentir al parlament, i ara se'n va enmig de la corrupció", però el líder del PA va més enllà i indica: "Felipe González ha admès la seua dimissió perquè en el fons el considera culpable dels escàndols del seu germà Juan".

GUERRA CONTRA LA GUERRA

El president del PP d'Andalusia, Gabino Puche, declara que "és una finestra oberta d'aire fresc per a la política el fet que Guerra deixi el govern". I Julio Anguita, un altre contrincant andalusí de l'ex-vice-president, assenjala que la dimissió "té l'origen en l'alineament de Felipe González amb la política bel·licista dels EUA". Aquest extrem el confirmen altres noms de pes en la política andalusina, fins i tot socialistes, que entenen que Alfonso Guerra representa l'esquerra del govern González i que veuen el motiu de la dimissió en el fet més que probable que "no haja volgut estar en un gabinet que ens fica en la guerra" i que "passarà així a la història".

Però potser, precisament la història, és la més immisericorde amb Alfonso Guerra pel risc més que cert d'acabar figurant-hi com el germà de Juan Guerra, per damunt dels seus dots de seductor indiscutible, clarividenc com pocs, intel·ligent en grau màxim i suport excepcional del *glamour* de Felipe González. Aquest probable *oblit* de la història és la vertadera tragèdia del personatge.

Ara, val la pena considerar les declaracions de l'ex-alcalde socialista de Barbate,

Guerra pot tornar als seus orígens.

Serafín Núñez, que desfermà l'*afer Guerra* i consegüentment va haver de dimitir. Núñez qualificà la dimissió d'encertada i va afegir que "fa temps que en qualsevol país democràtic el vice-president se n'hauria anat. En aquest punt tinc un punt de vista diferent del meu partit". Per a don Alfonso les coses canviaran en el seu nou estat. Tots els divendres arribava a Sevilla amb el vol d'Iberia d'última hora de la tarda, i a peu d'avió l'esperava el delegat del govern, o l'alcalde, o algun dels dirigents de la comunitat pròxims. Allí mateix repartia instruccions i, després, se n'anava cap a sa casa a Santa Clara, al començament acompanyat del seu germà-assistent Juan. Aquests acolliments s'han acabat, com també s'ha acabat el seient preferent que li reservava tots els divendres la nostra millor companyia.

A més, les petites cerimònies polítiques rituals, com també els *happenings* culturals o les inauguracions que es guardaven per al cap de setmana que Alfonso era a la ciutat, entraran forçosament en una etapa de normalització. Guerra haurà de prescindir d'alguns signes visibles del poder, i això implicarà, potser, la pèrdua de molts dels ressorts de pressió que ha utilitzat en els últims temps.

Tanmateix, i malgrat tot això, l'opinió pública sevillana és conscient que l'absència de Guerra no representa la fi del guerrisme. El guerrisme hi romandrà —reforçat

nat a corregir els aspectes més sòrdids del capitalisme. Ja sabeu que la mà dreta no sàpiga què fa l'esquerra. I viceversa.

Contravertit com pocs, Alfonso Guerra, més que cap altre personatge de l'Espanya democràtica, ha estat un *valido* totpoderós que ha desenvolupat les virtuts i els defectes d'aquesta figura tan espanyola.

Potser la característica més notòria de la seua personalitat siga la seua ambivalència, la seua dualitat, la capacitat per assolir alhora el zero i l'infinit, per a ser enaltit i odiat, per a semblar incorruptible i sospitos de corrupció, per a gaudir de la reputa-

DES DEL RETIRO

Ara no és l'hora, Felipe

Rosa Conde va dir fa uns dies de

part del president Felipe González que mentre duria la fase aguda de la guerra del golf Pèrsic no hi haurà canvis al govern. L'afirmació no ha aclarit res sobre el primer ministre i només ha conseguit apaivagar durant unes hores la fase aguda de les especulacions i una interpel·lació del PP, que obligarà el govern (no dic el president) a fer una explicació parlamentària de la situació política interior sense esperar el debat sobre política general. El fet cert i indiscutible, però, és que Felipe González va avançar les eleccions de 1989 per disposar d'un govern fort que pogués prendre decisions importants, i des de llavors ni hi ha hagut un govern fort, ni s'han pres decisions importants. Sempre hi ha hagut una excusa o altra per a ajornar la remodelació del gabinet, i, pitjor, encara, sempre n'hi haurà.

I no és que no tingui raó el president González. Una crisi de govern en aquests moments pot ser desestabilitzadora, atès el dramatism amb què s'envolten aquí aquests esdeveniments. Tanmateix, això no va ser obstacle perquè Alfonso Guerra plegués de cop i volta, i tampoc no ho ha estat perquè altres governs europeus, com el francès, hagin substituït ministres clau sense que el país se n'hagi ressentit. Possiblement és veritat que F. González està molt enfeinat aquests dies amb les repercussions del golf Pèrsic, si bé això no justifica ni de bon tros la seva atonia en matèria interna. El més probable, de tota manera, és que necessita Francisco Fernández Ordóñez i Narcís Serra als ministeris d'Afers Estrangers i de defensa, ja que ells dos disposen dels coneixements, dels contactes, de l'experiència i fins i tot del prestigi internacional per poder seguir la crisi amb una certa tranquil·litat. I aquests dos personatges seran segurament els puntals del pròxim gabinet, si bé potser en departaments diferents als que ocupen actualment. En aquest sentit sí que es pot lligar la guerra del Golf i la crisi de govern. En qualsevol cas —diu la Rosa Conde—, abans de mitjan febrer, res. I un darrer detall: l'actitud de Carlos Solchaga durant aquests últims dies ha fet creure que li han insinuat que continuarà de ministre una temporada més.

RAFA GIL

si cal perquè l'ull de l'amo no engreixa el cavall— com el que és, és a dir, com un estil d'organitzar i de manar que té una part bona i una part dolenta.

El que passa és que la política, com diu un dirigent socialista sevillà, és una partida de billar mal jugada, i d'algunes caramboles intentades ixen efectes imprevisibles que incideixen sobre això tan confús que anomenen història.

L'opinió dels socialistes andalusos, bé que no expressada públicament, considera que el *tàndem* Guerra-González seguirà funcionant. Alfonso Guerra pot dirigir un partit de proclames obreristes i arravataments de justícia social, mentre Felipe dirigeix un govern interclassista, perfectament alineat amb els EUA i defensor al màxim de la lliure empresa, bé que incli-

ció d'intel·lectual i per a patir de la mala fama de polític procaç i desllenguat. Encaixa perfectament amb el tipus clàssic sevillà, brillant i tràgic alhora, fins el punt que en alguns mitjans circula la idea de proposar-lo per a l'alcaldia de Sevilla, un càrrec que està molt en l'aire i en el qual Alfonso Guerra infringiria a l'oposició la derrota que pot patir el PSOE. És encara una idea desgavellada, però, ¿què ocorria si Alfonso Guerra decidira ser alcalde de Sevilla? L'èxit el tindria assegurat i a més d'un li fa il·lusió venjar-se d'una dreta sociològica contra la qual Guerra guarda especial ressentiment i personalitza en Rojas Marcos i en Soledad Becerril, a qui l'ex-vice-president anomena sempre *la marquesa*.

Manuel Salvador

Josep M. Sanmartí